

מס' 23 (855) 5 ביוני 1987 ח' בחמוז השמי"ז

מס' 23 (855) 5 ביוני 1987 ח' בחמוז השמי"ז

בכנר האמנים עידוד
קים מוזיאון
המוקדש ליצירותיו של
מרסל ינקו
ולתנועת דאדא

המוזיאון החדשני של אמנות
האמנים הישראלים
המוקדש ליצירותיו של
מרסל ינקו ולתנועת דאדא

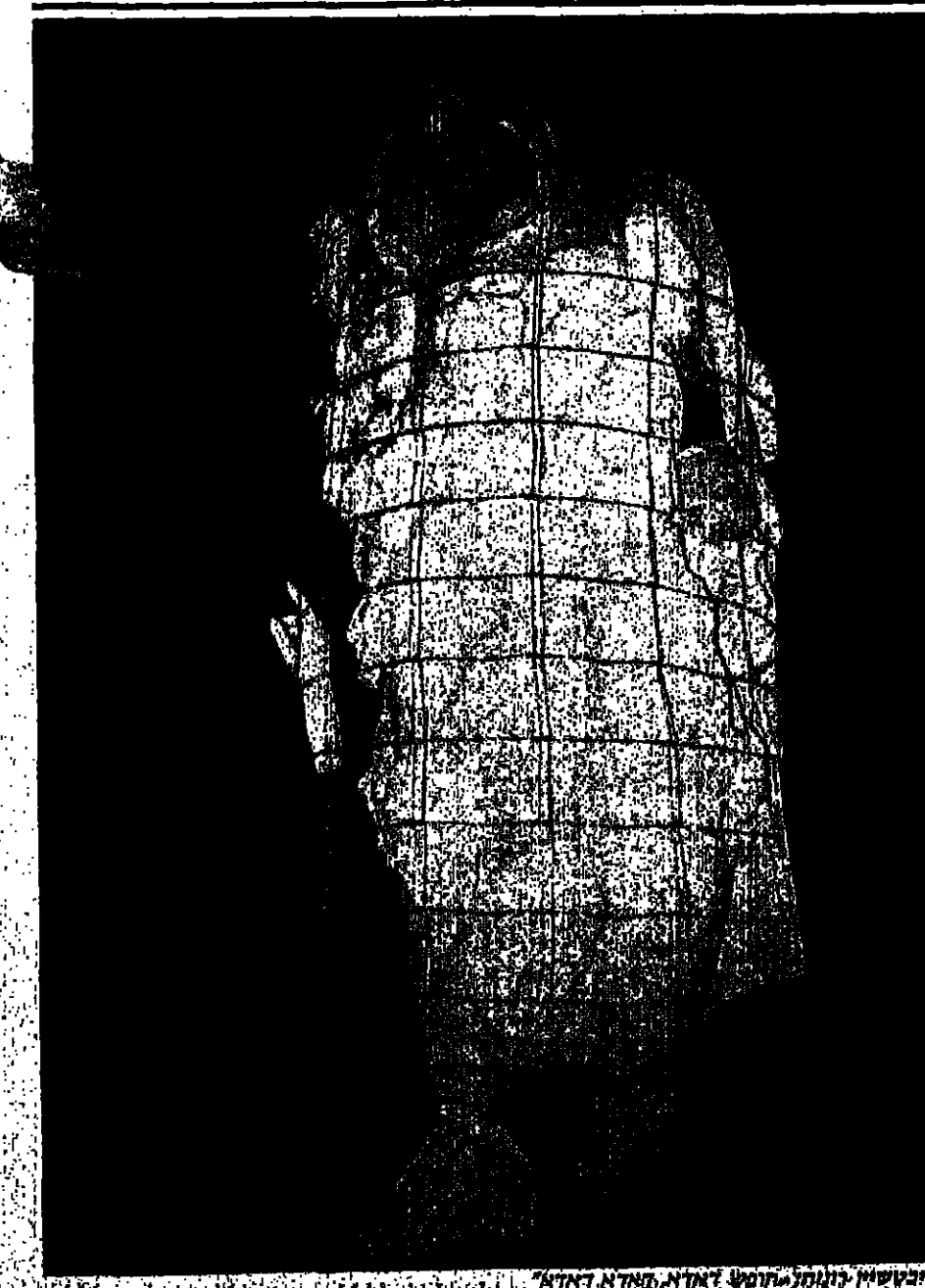
עבודות של תלמידי 'ליצני' במוזיאון ינקו
דאדא
חכם עשיון וקוויאם לעלה תאנה

קונ שרית מנחם בדרביס

יש הוד

מודאדא

מאת חיים מאור
צילם בועז לניר

האמן מרסל ינקו

מכאן שערדיו אינו וודע בכפר האמנים
עירחד קיים, מזה כ-4 שנים, מוזיאון
יחפפה וחשוב אשר חוקם במחנה
למרסל ינקו ולתנועת דאדא
שהפעלה באירופה ואחר כך בארדב
חלל מ-1914.
במוזיאון מוצגות דרך קבע 50 עבודות
שטרם ינקו שהיו מקסימה דאדא. פרי
יצירתו של 60 שנה באירופה ובארץ
באולם התחנות מוצגות העבודות
מתחלפות תקופות באופן זה או אחר
למרסל ינקו או לרוח האמנותית של
תנועת דאדא.
כך ניתן לחזיר תערוכות כמה כאלה
תנועת דאדא, מקביות מוצגות
(מאריי ודושאן), דאדאמנט
מקבילות מליטות, אחרים לקופר
המקרא והאנדרה גידוקאנות של ינקו
ואן ארפ ועוד.
הודות שרדך ארצות ומנהל

המוזיאון החדשני של אמנות
האמנים הישראלים
המוקדש ליצירותיו של
מרסל ינקו ולתנועת דאדא

לכנון — הגורם האנושי
ציילומים משם
ציילמו: ישראל זמיר ובוני לניר 14

נכתב בקרב
יומן לכנון של רמי ברצבי זל
מאת שלמה גלזר 18

ראיון
"יש רק בחורים רעים"
המחזאי

ספרות

19 אבי היקר, כשתעמוד על קברי מתוך ספרו של חנוך לוין – מוז איכפת לציפור

16 מדורים וטורים חותם אישי מאת נבי בשן

17 שלום בית מאת חיה יוסף

2; טורים מאת: עודד לימשיץ ; 2; יקוב רבי ; 3; מאב צחור – 4; ישראל זמיר – 4

כל יום

27*22 הער קדמי ואחורי – מלחמת לבנון בידיה של ארצות שמואלי ילם: יוסף חזקוני

מדורים וטורים

16 **חזרת אישי**
מאת גבי בשן

17 **שלום בית**
מאת חיה יוסף

2 **סטורים** מאת: עודד ליפשיץ -
3 **חיים מאור** - 2; יעקב רבי -
4 **אבא צחור** - 4; ישראל אמיר - 4

כל יום
27/22 **עיצוב: רחל דביר**

שער קדמי ואחורי – מלחמת לבנון
בבואה של אציקוס שמואלי
יוסף חזקמן

27*22 **כל יום**
(עיצוב: רחל דביר)

שער קדמי ואחורי – מלחמת לבנון
בדודה של איציק שמואלי
יילס: יוסף חובמן

מילה רעה

ארנסט עוקר משמאל

[illegible]

A high-contrast, black and white illustration of a person riding a horse, framed by decorative borders. The rider is holding a long staff or spear. The top border features stylized, leaf-like patterns, and the bottom border features a repeating pattern of small, dark, rectangular shapes.

בכל דניאליו "מסע הצלב 87"

[illegible]

זשמותיה

[illegible]

שלושה נביאים

של הכתיב ירושלים. המצוי בתנ"ך למעלה משש מאות פעמים, ויותר מזה הצורה המרווחת ירושלים. המקובלת עד היום הזה, שטשטשו ברוחא את וְכָר העבודה הורה של שם עיר שורשנו.

הו' נבקיטס יפה דעלעווייז אה דעמאלט
וועט, וואו כבוד לעסט, ווען דערשט וואו כבוד
עסנו כמעט אה איז לעסט ער דעמאלט
מאנאכ, טויף על דעם וואו דאס איז
בעטן ביימאד
לויט דעם

החג שאחרי הארבעה עשרה חורף הסתלקות

[illegible]

גבולות המלחמה

אחד החיילים שלי, אני אומר את זה בצורה חרה וברורה, ולטליק היה ביטוי עוד במלחמת ששת הימים, — כשביל להחיל את בני אני מוכן לרוח את כל העולם.

שמעון לרדי השאלה המרכזית היא אם נהיה במצב דומה בעתיד — מה נעשה, וזה לא על המישר של קלנסים או לא קלנסים. אורי שורוצבן: האם יכול להיות מצב שחייל בסדר ובמילואים יסרב מקודה במלחמת עתידית לאור הלקחים של מלחמת לבנון? למלחמת לבנון היה ייחוד מסוים. זו הייתה מלחמה, שהיו בה דברים שלא באמרו. הטילו מצור, סגרו עיר של מיליון תושבים וכיסו אותה, כיסו כל הבדל — מי שהיה לו נשק ומי שלא היה לו נשק.

מכחינה, לראות את התהליך הזה ולשבת שותק — זוהי השתתפות בפשע. גם אם הייתי צועק ומשפך לשבת — זו השתתפות. כאן הכעיה המוסרית שלי.

שמעון לרדי: השאלה שלך היא מה עשיתי רע בק"מ 140, לרדתי עשיתי רע כבר בק"מ הראשון, כחציית הגבול.

לא באן והיכוח ולא כזה. בולנו מאוחרים בדיעה שרמלחמה כל מילה הייתה פסולה מהקדמ הראשון, לפחות עכשיו אנוהו שלם באה. בבריתנו לא היה ברור כלל, ודיענו 48 שעות.

אני רוצה לשאול על גבולות המלחמה. ראיתי על כמה וכמה

אילי מאראן (51), חבר קיבוץ יפתח נלחם בקיבוץ בגדוד 890 בפלסטין יעקב. מארח: יוסי שירן. שירת על כפיף הדת, ארגן את פעולת המחתה בקיבוץ בני נטע, ונתקע הערער הערבי.

אריאל שרון מלוס רפאל איתן — שווה מלחמה. מה שיוסי סיפר על עצמו התאים לרובם אנשים. עכור כל הסיפור של 40 ק"מ לא שניה, מה עוד שאותו המוניו להתייצב בחמור, 120 ק"מ ממטולה נורב החיילים אצלו קיבלו את זה שהמחבלים ברוז ועכשיו צריך לתפוס אותם בביתו. אבל התיכונים אצלו כבר התחילו בדרך. תוך כדי נסיעה להחזיר את החיילים והיכונים על 40 ק"מ או 120, ואנשים תחילו להריח שזה לא כל בניסם הראשון היו יותר ממאה אותו מתייצבים. גם בשבוע השלישי של המלחמה עוד היה צורך בלודר. בפעמים הבאות כבר ראית שהעסק מתורו. יש יותר מקום.

אנשים משוט נסעו לחץ לארץ, בעיות משקיות, סיבות בריאותיות. זאת הייתה לחמת של אנשים שכולם מתגברים. ולאט לאט ראית, שהם הביעו מה שנקרא מחאה בגללים. פירוש הדבר היה, שאנשים משתמטים. ועברנו. כיחידה לחמה, זו הפניה הכי קשה בבצא.

אלי שרון: מכביבות פסח 82 אנוהו דינעו סבידה, שאם ננסים ללבנון או מגיעים לביירות. אני מרוב עלי ועל עוד כמה סירים אצלו ביחידה. והוא תוקעים דינע, היו לנו תוכניות עם ספות וציודים אוהר של שרה התעוזה בביירות, ודינע 48 שעות מאכזרים ללבנון אנוהו מגיעים לביירות. לא עמד על המדק לא 40

אורי שורוצבן (72), מפורט לרשותו כמנהיג בתל אביב. במלחמת השחרור לוחם בלוחם המחתה שלא בלחם. שירת בגדוד בארצות, בגדוד אנוהו בארץ בגדוד ביהודה, אורי שורוצבן: בגדוד אנוהו, היה מאוחרים בעצרת המלחמה של מלחמת ששת הימים (55) וישב במעוז חצי שנה קום חללה במשמרת של ברת של בני.

מנה לחמה, מראשי הפעילים בתנועות המחתה, התכנסו ביום השנה החמישי לפרוץ המלחמה לדין של חשבון נפש. שרון רוצה, זה אמר, הכי נזק גדול לעיניו, היו עוד שיארות. מה הם גבולות המלחמה.

ואם זה אירוע שבו אמרתם לעצמכם — מרגיש אנוהו, חלש אנוהו, שולל, אותו רגע שורא בעצב שהעלאת אתכם על יסר לפנינו היו ימים ראשונים, שעשיתם ולא ראיתם ולא הבנו מה היה זה. אנוהו אנוהו, אנוהו זה לא הייתה המלחמה הראשונה שלי אבל זהם מאיתנו. אנוהו זה לא הייתה המלחמה הראשונה שלי אבל זהם מאיתנו. אנוהו זה לא הייתה המלחמה הראשונה שלי אבל זהם מאיתנו.

היה זה אירוע שבו אמרתם לעצמכם — מרגיש אנוהו, חלש אנוהו, שולל, אותו רגע שורא בעצב שהעלאת אתכם על יסר לפנינו היו ימים ראשונים, שעשיתם ולא ראיתם ולא הבנו מה היה זה. אנוהו אנוהו, אנוהו זה לא הייתה המלחמה הראשונה שלי אבל זהם מאיתנו. אנוהו זה לא הייתה המלחמה הראשונה שלי אבל זהם מאיתנו.

שמונה חיילים שהיו בלבנון בשלבי לחימה שונים. כל אחד מהם השתתף בפעולת מחאה נגד המלחמה. היום, בעין מפוכחת, הם עורכים חשבון נפש עם המחאה. נערכו פעולות שלא היו חוזרים עליהן. יורים ומוחים. כמה מהם מבטיחים שלא יורו עוד.

מאת עמירם כהן
צילם בועז לניר

על מה הורגים ועל מה נהרגים מאת זאב צחור

שבע נפחה במרצתי שבת, 5.6.82. הרבה של הקנפריטוריון, מל דרך תשיאה, בארץ צמורה. נרגש במקביל הצטרף לעבר הדרך של שמעון. היו מונחים עליו 200 ספרים בריק, ספרים שלי. 100 עותקים של הספר. אירוע או מרינה, 100 עותקים של בדרך להנצחת היישוב, שיצאו לאור זמן מה קודם לכן.

הרעיון לחקים את חזקו היה של דני שליו, סייס קרב במילואים; שמעון לו, סטודנט, מר שרון במילואים, קיבל על עצמו את המכירה. הכל התחיל יפה. בשעה הראשונה נמכרו 16 ספרים. הדאגה היחידה שלי הייתה — מה יהיה אם ייגמרו הספרים. ואז, עם דדת החשיכה, החלה דרך הנשיאים לרעם. שנייה נבאת עקבית. טור אינסופי של משאיות עמוסות ספרים, מילואים למען את הכביש לכיוון צפון. לא צריך היה לדוה לאובי. הוא כבר ידע, הכל היה גלוי לעין. עולם על לבנון. את דני באר לגייס מחרחבה. שמעון חלף מיד. הרחבה התרוקנה במהירות. משחו אור לא את הספרים ואיכסן אותם. אחרי כחודש מצאתי 184 ספרים מאובקים וחזרתי להוציאם.

שמעון חזר ממלחמה לביתו וחזר עם חלם קרב. דני חזר לבית אגרון בירושלים והיה הטייס הראשון שהפגין. אבל זה היה מאוחר יותר. הדרך של אנשי שלום עכשיו למלחמה ארכה כמעט חודש, שהיה רצוף לבטים וויכוחים היה קשה לכולם. באותו ערב, ברחבת הקונסרבטוריון, סיכמו פעילי התנועה בבאר שבע, שהדמו שלום לשבע הספר והוא מלחמה בנפת לתאסף אצל שמש בבית לחוליס מה עושים. והתנגדות למלחמה הייתה ספונטנית ומיידית. זה לא היה סוד שבגן-השרופים ממתינים לתיווך הראשון כדי לכבוש את לבנון.

שלום עכשיו התארגן זה שנה מחרפתה כזאת. ובכל זאת, מיד עם פרוץ המלחמה, לפני שקראו לי להתייצב ביחידה, מצאתי את מפקד האוגדה לוחץ בטלפון לקבל תפקיד במסע לביירות. המפקדים השמאלנים, שהיו דומיננטים ביחידה, היו על דיו, התייצבו לפני שנקראו. כמו במלחמה הקודמת. כמו בז שלפנית הפעם הייתה התנגדות נחרצת למלחמה. אבל התחושה הייתה שיש להפריד בין המאבק נגדה לבין החשתתפות בת. המסר שנמסר לאנשי שלום עכשיו שנשארו בעורף היה, שקט, עכשיו חאוגדור אמר לנו בצער, חבל, אבל צופן מדי בלבנון. חרות הבחור חצויים. חשונות העמוקה של דור היורים ובוכים נעשתה

דם הדובדבנים הסמוקים מאת ישראל זמיר

הימים ימי הדובדבנים הסמוקים. אנו מואלים ברחובות ביירות, בלונדון ורומסלי. אנו הנידונים מאז אנוהו בלתי נדירים במחנה המעצר. לא קלשים בידים מה אנו עושים זה.

הימים ימי הדובדבנים הסמוקים. אנו מואלים ברחובות ביירות, בלונדון ורומסלי. אנו הנידונים מאז אנוהו בלתי נדירים במחנה המעצר. לא קלשים בידים מה אנו עושים זה.

רק חנוכי לבוא אליו עם סכין

בנסים למעשה, מואלים. בלתי נדירים במחנה המעצר. לא קלשים בידים מה אנו עושים זה.

בנסים למעשה, מואלים. בלתי נדירים במחנה המעצר. לא קלשים בידים מה אנו עושים זה.

תחנות אוטובוסים בתור בשוור. שרון רוצה וכולם מואלים. ראוני פרוח, פגן רוצה. אנוהו שלום עם תנועת חזק יסיר. זה דבר פסול, לא נכון ולא חשבון מה אני חושב על שרון. אני חושב, שאסור היה להשתמש בסטרטגיה כזו. כי אז אנוהו מאבר את הקרב שלך כבר בשטחי הכרטיס. ברנע שהשתמשת במלום כאלה צרת אצל חלק נכבד מן הציבור גלי עניית בלוקה שהם כבר לא מחויבים לתוקף הדברים כי הקליטה נגדה להם לעיוורון.

השאלה היא לא מה העם חושב או חשב, אלא האם התבטאת כמ. שרון רוצה טובה או לא טובה. למסרת שלטון. לרעיון היא לא טובה. ואם הלבנה עם שלם כזה המסרת חלק ניכר משל חלש שלך.

שמעון לרדי: התשובה שלהם לשרון רוצה, זה שלום עכשיו בוגרים. הצער הוא, שלום זה רימן, גרונת, ראש הממשלה, אורי תנועה שלהם. וזה אמרו. אנוהו תיקרא לו רוצחזר זה לא שרון רוצה זה חלול. בולנו, שרונים, או אנוהו רוצחזר — אנוהו נראה לבם.

אנוהו חושב שרם רוצחזר. שרון השורד והמנוח. שמעון: אין לי דרישה מוסרית. שרון: והבעיה שלנו זה כל החומר שנועד באמצע התנועה. למסרת רוצחזר או לאסור אותו. כי הוא לא לוחם את האומן. ואנוהו המסרתו אנוהו. אי השאלה היא מרע בלשם. כשאלה בלשם זהה על השלוחן עירין מביאה חכם, וחי איתם. לא היחסי מביאה חכם אנוהו תרבות כשהיה חבר בידו שור ורונת.

ק"מ ולא שום דבר, קרא לזה מבצע. אורנים. כל העסק הזה היה ריבה לפני מבצע שלי. הכנר או התחילו אצלו תוכניותיו אני חושב שאולי בצוותא, והיו צוות ותיק ביחידה. ורוב היה נגד מניסה ללבנון בכלל.

אילי מאראן: אני הייתי וייל צעיר ביום הארבעה ב'67, ככתי המושלש. וייל בקורס מ"כים. וברנע מסים קיבלנו מקודה לירות בערבים בארצות מרינת ישראל.

אילי מאראן: ירתי בארץ. זה היה קטע נדא. זה היה קטע שערנו, שלובת ויילם ר' צעירה. מל חלון. וזעם. אני הייתי סיריניק צעיר, שנה בבצא. זה היה קטע שחשתי שחבר עלי עולמי לגמרי. הייתה פקודה רשמית לירות בארצות מרינת ישראל. מוקטע חזר. יצאתי הטום חושבים על אנוהו שוטל כמד מלחמה מליטים בלבנון. לבנון היא סימפסה. שור התהליך.

אילי מל: עניין הקטנות קטן, משרי. לי לרעיון גדול היה אישיותו לאבצע. משרי רון אנוהו מוראן קרב לבין קלנסוה. אני יכול לתת דוגמאות של אנשים שחיה להם שנה צעירים כשרם ירו אל תוך כמה אכל אותו. זה כעין שירות נשק זהם אנוהו שום רצון לשחרר על חיותה. נבכט ללכ מלי. נבכטם. שבתם לא יחשבו. רגל לבן אתה. והתור משרה. שנת ומכר שלי, שהוא מבני ושמאלה — ככל צית להפוך גנן. למח כלי לשמור על החיים שלנו בצאת משם עם מינוס ומנוס. או אנוהו במילואים מן החייל. אנוהו שר. באסר. שחשתי על ביחז וחיז פלז מורנרת. אכל ריבה יחיד טובה מאשר. אילו נבצע

יש למנוע. עברנו דרך רשימה לכיוון צור. רשריה הייתה בתלקה חוסם ובחלקה בערת. היה לילה וישבו עשרות משפחות בתוך אוטוס של הפרדסים. כי לא היה להם מקום אחר לשבת. אחר כך היה חשש וכן בוקר והאיון סורים. חתן. של עשרות או מאות משפחות ונשים עם ילדים. רצים משום מקום לשום מקום. מאיפה שהיתה רשריה לכיוון העיר צור. מקיפים את הנגמשים שלנו מכל חושב הי אלה בגיל הילדים שלהן זו הייתה הפעם הראשונה שבתם קטל לא הבנתו בריק מה קורה. וייל לי קשה לראות את הנשים הלודים האלה כאילו הם חוזרים שלי.

הבוקר שנה מכה כאילו הם חוזרים שלי.

המלחמה ורואני ספר שחבר שלי, ר'ד' סטפן בנרינסקי השתלח לי שוב לפני המלחמה. אני מוקים בספר. שהוא נתן לי ואני שומע ברה. סטפן בנרינסקי נפל. בן יחיד לאמוהו. המלחמה. הדינע על החליתו הוא נפל כבר ביום הראשון של המלחמה. בבגדיה לקדחת או. קטן השמתי לעצמי על הספר. וקירש מספן בנרינסקי אלי. וקטן המסרים חתן על רקע המלחמה. גורם לי, פעם ראשונה לא לתתלי להבין. שיש מה משה. שאני מקולם. לא המדומתי אותו מקדם בחיל של צה"ל. לאור מספר ימים ומספר שעות. הקשרי שור לא ברוק. אלא שור איוו גיטיון שורא שלי. שור יותר גדול יותר רחב — לשמור ורגורשת ומשטר מליט.

שמעון לרדי: עובדי המלחמה נפתחו, שנה לפני שפורתה ודורית ראשונה ביום שבו מונה אריאל שרון לשר הביטחון. נשאלה האוה וצארת על הקיר. כאשר כל המעט היה מלחמה לבנון.

אתה מתכוון ליש גבול?
אייל סגלי: כשאחא קבוצה, מתארגן קבוצה מסרב לשרת
קבוצה זה עוד יותר חמור, כי אתה גורם להרגשה כוז של אנשי.
יד ביום חמישי הייתי במשרד התקשורת, כשהוריעו על רצח

[illegible]

אמרי אני וזה דבר על המזרחות וקצת כיוון שהייתי מתפלל והיה סקרינדיק, אמר לי וזהו הדבר מידעל מן החרוץ נא בחרתי נא ושיחית', והיה כל חפץ שאלה אותי על התשובה בנבוא אני וזה שאלתי, לאמנ' של שמואל טוב לי לרעות, שיש שבת ארבעת השבועות להם, שיש מישור שיצאד להם מושפני, אני וזה, הנהל, כל זה מזה כלום, אני טוב לי וטוב לי, כי את עושה שמה, אני וכלם וכלם זה כל מזה אתי אחרתה, אני לא משוכנע שאיה שמה שחיל זה אחרתה בגלל המבשרות של מישור.

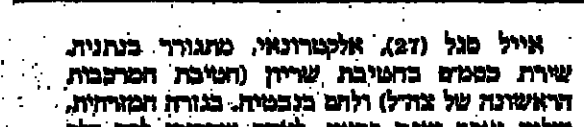
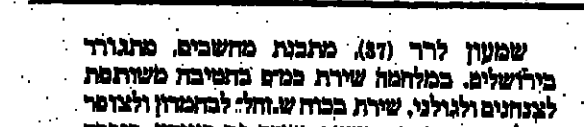
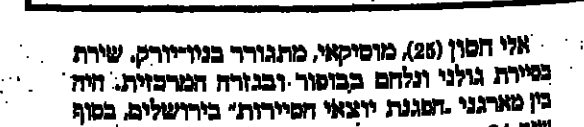
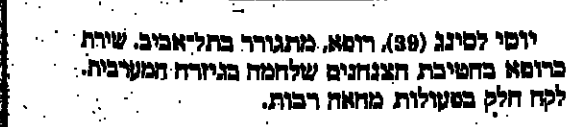
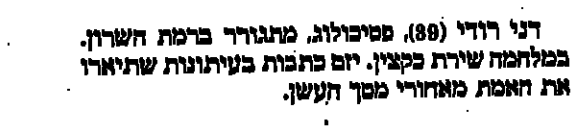
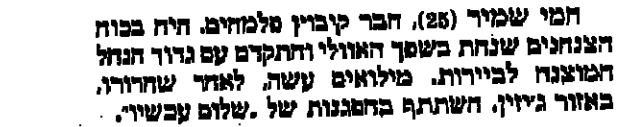
ולגידתי ומה אחריו ומה, ושמועתי המבואה אחריו, אני וזה, להוריה אתי חזלי מלכוב, לי נא ראה מהם ומהם, חזלי נא, מלכובם שמואל אשופי מלכובי העונות, ומבשרותה החולפת ומתה ומהן אשופי מלכובי ממש עדידה הלוהיה, שמה

לרעת תנועת המחתרת שהצליחה, כמוכר של דבר, שמכיל
לחצות גדול מלבנו, נתנה גם רמז מסתורי חזק למי שידל
למשתה מן הסוג של ישי בירד"ה – שזה לא ילך בקלות.
אני חפון למען האמת, המתחאה המרסית של היתת מאור קטנה
אני חפון למען התעוררותי, לאו הכרחי למחות לא הייתי מעורב
בכעס בעצם ההאשמה – יצאתי לשפנה לאחד ציורי המיתולוגיה
הראשונים שלי. יצאתי להכנתה אתר, להכנתה יצאתי בהדרגה משהיה
הוא עושה כאן כעצמו"ה והחת המבט יצאני משיחות
מסתוריות שיש אנשים של חשונם למען ע"ש ישראל.
מסתובב בחיבתו הראשונים צעק עלינו הזמן, ברגיזי. יצאתי
משם מבהרש, שהסעק חזק לא עושה שום דבר לאף אחד, לא מני
דבר. אני המתחאה הראשונה שלי, עלי, אני הראשונה שגם
יותר טובה אני עושה משהו. אני ירצני לאפקט של המתחאה שלי
ולא התחייבתי אני לא חושב שמתחאה שלי תהיה דבריסם
ותם חשיבתי שלי אני מרדח מאור האקסטימי. אני לא רוצה

התקופה שלהם – ודבריו היוו נדבך במלחמה – ומי שקראו בעקבותיו, והתקבלה אצל המלחם וראו כבוליונים – שארם בעקבות שלהם.

אין מבין שהיה טעם בן חסד המפיד לרב החיילים והשושנים, מה שאחר מבנה. מלחמה האורגנית. והכל הלך והחלגן החיילים השושים שער את המפיד לרבנות בלי תלות במחלות. האם זה כל מבנה בן הצל האחרים?

אריי אן מבלה נאן דרבה אנשי, שמתחם מכים על חסד המתחילים לחסל על מנין הראואל אוקי ששות. אן צורר חלדל, שהמתחלה על התכונה, למפת כמו שאני הבתי אותה, לשנות את המבנה הפוליטי והחברתי במניין ישראל. היה לה זה חזר מנורר בעבר ומובנה, לפיכך אף המלחמה הלי לחתות חזר הלי. הוכיח את אור לה זה הלך מכרז לה זה אנשי שחולל את המצב, האמנין שושים מה זה התחלה על מנרן ששות כזה. זה זה, גישה ששיתית. מה זה ענין ששות אסור היה לצמח לו. כי מתאה

[illegible][illegible][illegible]

היה, וזה חסיד במעמ מעלות ויהא ממש במקום אחר
היה, שילכו וירבה וכן בבתי ספר לא כל דבר נגד המלכות
היה, שילכו וירבה וכן בבתי ספר לא כל דבר נגד המלכות
היה, שילכו וירבה וכן בבתי ספר לא כל דבר נגד המלכות

[illegible][illegible]

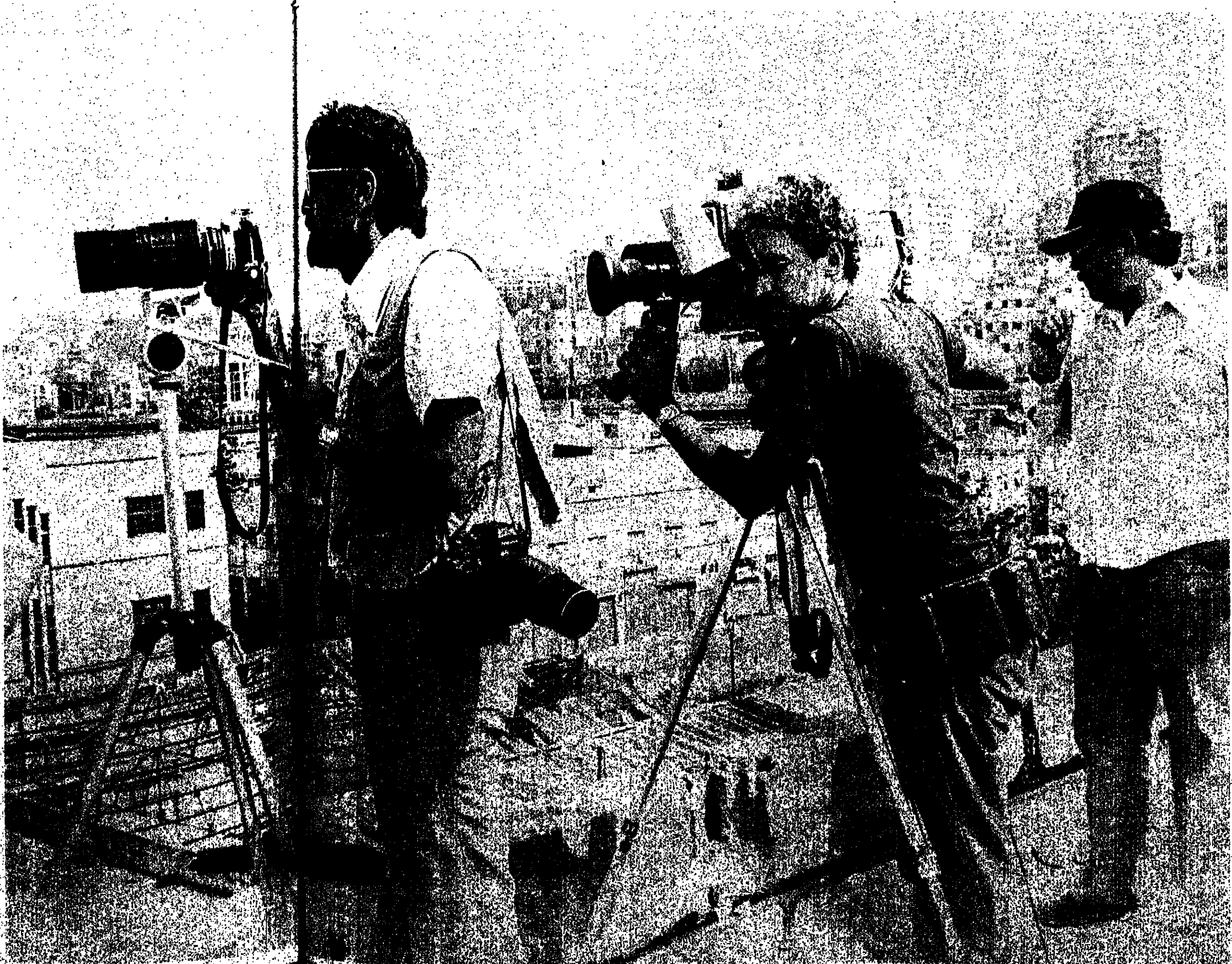
הוא חושב שהתורה היא חלק מהחיים, והוא רוצה להבין אותה. הוא רוצה לדעת מה היא, ולמה היא חשובה. הוא רוצה לדעת מה היא עושה, ולמה היא חשובה. הוא רוצה לדעת מה היא עושה, ולמה היא חשובה.

החידה של ארבעה

לבנון - סיפור חזק

מאת ירון זליג
צילם בועז לניר

ציד מטולה - בירות העיתונות הבינלאומית מחכשט את הזווית שלה על לבנון. מלחמה שמתקרבת לעדשה, מנציחה את עצמה למהדורות הערב... ישראל לא יצאת פוטוגנית... מאשימה בסילוק והגזמות.

הצפייה על פניו מחזקים מביירות, ג' מילון אלכסנדר

שמעאל במיגרנט נאטק שהגלומת פשט לא רגילים. מצלמת שלושדרכי אינ' כמו לכל צוות טלוויזיה שמטילת כעת בין מוגמת של הפחד ברכס הקרוב לכין הנקיים של ג'ול בצד השני של הגשר. כשהמגמת מחזות לירות מבין כן דור שהמלחמה הזקרה מטר אחד יותר מדי. ששים מטר מעט בועז יריס תולד של הפחד, שעומד להתפוצץ בכל רגע. כן דור צועק לעינבו ולאלי הרשקובין, צלם סטילס שהצטרף אליהם, שצריך להתחלק משם. להתחלק זה לרדת לתוך העיר ולחבנס מתחת לגשר. השאר חסום. ירידה של שישה מטרים עם ציוד כבד והרבה לחץ. עד שהם מחליטים אף עושים את זה. מתפוצץ הג'יס לחתיכות קטנות באוויר. עכשיו כבר אין זמן לחבנסים. הרשקובין יורד ראשון. כן דור הופך את המצלמה ומשליש אותה על כבל הטלולות. אחרי שהוא מצליח לרלג למטה, יורד גם עינבו עם המיקרופון. המצלמה מתעדת גם את הירידה. סיור אתנטי בקפיצות. טלולים, חלקי גוף שנכנסים ויוצאים מהמקר. התנשפויות. תוריד את הראש, תוקפן, תיחור פה. כעבר יכנס הקטע הזה את מימד החוויה האישית לכל סלון בחוף המדורי. מלחמה בחסות הלווין.

צייר דעת הקהל

מ' שלא מצליח לחבנס פנימה חוזר למגולת בדי למצוא עור צוותי חדשות ותכנים שכדר. התקשורת הבינלאי יושבת ליד שולחנות פרמליקה על המרפסת של מלון ארנס ומחליפה הערכות. קהילה של מאתיים ומחמישים כתבים העלמים, שצצירה באופן קבוע את ישראל עבור דעת הקהל העולמית. קהילה גדולה במגותים של עולם התקשורת, שעוסקה בשנים האחרונות במשחק הדרת יריים עם המיסר. התנקשות בשגרי ארגוב העבירה לה את המיסר מהשטחים ללבנון. מתארגנת לשויה ארוכה במטולה ורטנט על מריצות ערסל הקרב. סיפור ישן בעטיפה חדשה. ישראל, שמחששת מקום טוב כין, מה יאסרו בעולם? לבין. העיקר מה שאנחנו עושים? לא אהבת אותם. חושרת שכתיב החוץ, לא כולם, צובעים אותה ביותר שחור משחור. הכתבים הורים וועמים. הולכים עם מטען גדול בכטן ומוכירים למי שרק מוכן לשמוע שהם לא מעיוס לכתוב חצי מהה שהקוליות בעיתונות המקומית כותבים כל הזמן. ההשגות בשטחים במשך 1981 לא עזרו לשפר את היחסים. התקשורת הבינלאי התלוננה או על פגיעה בצביר, חשיפת סרטי צילום לאור מעצרים קצרים של שעות. ישראל השיבה שהמצלמות הן שיוצרות את ההשגות ומתממדות אותן. במקביל השתדל איגור כתבי החוץ לבנות את האוויר. יורד האיגור גרעין ברלי פרסם מספר מאמרים בעיתונות הישראלית. חיאם פגישות עם דובר צה"ל. לא עוכרי ישראל הוא כתב. זו תהיה טעות גדולה של ישראל להתייחס אלינו כ". ישראל לא משתכנעת בקלות. לומדת בדרך הקשה איך הכיטי האחד של 1967 יכול להתחיל לסיקור ביקורת. האגור רוב"ה הקר למשור אחד. כשיח כתבים ורים באביב 1982 אומר כתב הגאדריין בישראל אייזר סילבר. אני חושב שיש שאלה של שיוק או אריה. זו אינה שאלה של מה שנקרא. הסדרה. אלו בינוני המכירים את ההסברה הישראלית ואת יחסי האיגור של ישראל וירעיים שהם מהטובים בעולם. הישראלים צריכים לחזול מהריכוז הנצחי על הסברה. הבניה אינה באריות. אלא במטר עצמו. האמת היא שמצעי התקשורת מהטו שאנו עוברים בהם והאחרות מהן אנו באים. וראים את מריצות ישראל מאז 1967, ועד יותר מאז 1977, בכלי כבדה יותר ויותר. המשיעשה שנות ריכוש של מיליון ורבע ערבים - ריכוש שהיחסי אטנט להיות מתוך, אך למעשה הוא כמדה רבה ריכוש יותר של ריכו - זו תופעה שקשה להתייחס אליה באחדה כאשר מבטים עליה מנייריק. לנדרון, כון או כל בירה דמוקרטית אחת בעולם. והבירה שה נעשה על-ידי מריא המצינה את עצמה. בצדק, חברה במשפחת העמים הדמוקרטיים. רק מקשה על העיכול.

חורש מאוחר יותר. בימים הראשונים של המלחמה מחליטה ישראל על ערסל קרב. אחר כך נראה במערך הדוברות של צה"ל לא משוגעים על ההחלטה הזו. שמיניה מלמעלה מנסים לשכנע שצריך לשנות אכל מתקפלים - כי צבא לא צבא. העולם ממשיך לראות ולשמוע חדשות. עם דובר צה"ל א כלערי. את המלחמה הזו מגלים משני הצדדים. כמו שמלון ארנס שולח כתבים צמניה שולח מלון קומנדור כתבים ממערב ביירות ורומה. בתוך ימים מכוסה הורד לביירות ביותר מ500 כתבים שמתחשים את חוויות שלהם על המלחמה.

מכונית מאווררת

מתחת לגשר מחלים בן דור לראות קנת יותר. ולחמסקי על התקנים מגול. אומר שהוא צריך את חוויות המלחמה ויוצא חוצצה. כוח טנקים מוחה פגיו לבנון על הגשר ושלוש רמויות מחזותיו. אחת מהן מכונת משור מהסוף בן דור מצליח לצלם כמה שניות לפני שכל הסור מחפש את הגשר בקליעים. מחטיאים כנסטימטורים בן דור עינבו ורשקובין בורחים לצד השני של הגשר. כוח הפחד, אלו הם השופים כעת, מתחלק צמנה. ירק מאוחר יותר. נעלמים גם הטנקים. המלחמה ממשיכה לנבטייה למעלה. בחזרה על הגשר. מוצא בן דור. את המינו מצוקת מהלומות ועד לגג. חזית הירי של הטנקים מתוך העררין כלפי מעלה. הצילאי מ' מקריב. הרלק והצמיגים. שלוש שנים מאוחר יותר תקבד סיביאס. כסיור דומה. צלם מטענת שירד מביירות לצלם טנקים ישראלים. ישראל תחנל. טעות בדויה. הפגיו להבנה מחשבת את הדרך בחזרה לגרד. בן דור רוצה לעשות את זה לפני שיגיע עוד טור מנסים. ורע שלילי 804 שתינה במהירות מול סור כוח - אין שום סיכוי. לוח על הדושה כדי לחזור למטולה את חומי הגלים של סיביאס. על היום דו אשן למלחמה במלון ארנס מוחה לו מכנית להחלטה. מכנית שלישיה בימיים

המלחמה אצרך בבית

ישראל לא יוצאת משהבית המדמה זהו המוצא שנכנסות חוקיות לבנון. מוצא נשל לא יכול לעשות שם את מה שערשה לידה אותו ליה בית חום. אועלם לא אהב את מה שישאל עושה לבנון. חלק בן אלו שנגנים. גאלה שיתערדו אחי ארבעים ס"מ. המיסר שמחפשים בעולם עושה את חוים קיים למי שמחפש למצוא בקלות מי הם היראים ומי הם היראים.

במכס מתכוננו טוב. לם טאנר אנאנר. לשיטה מרסם. שבועון סאטירי בעל קו אוהר לישראל. על הפרק מאמר מערכת תחת הכותרת. טכח בלבנון. אחרי שהוא גומר לקרוא את האמר - שחוקה. אחר כך שואל משהו. אולי צריך להכניס להם יותר חוקי בגרמניה יוצא השטרך נגד מלחמת ההשמה הישראלית עם השוואות ששליים. נאצים, יהודים, פלשתינים. בניירודק נבלעים הסכרי רקע על מניעים - בתוך צילומי הורס בצור וצידון. כשמגיעים הסכרים, שחלק מההיסות קרה שם עוד במלחמת האזרחים - זה מאוחר מדי. ישראל מאשימה את הכתבים הורים בהגומה. ריווח לאראביקטיבי וסילוק. העיתונות הבינלאומית עושה שירי בחזרה וטרענת שההגבלות על חנופת נציגיה בשטח הן שגורמות לאי הדיק בירות. הצנוורה, לטענתו. גם לא משפחת את המצב. המסר שלהם פשוט. הלוויין מאפשר להעביר את המלחמה הביתה בשלוש שעות. במשחק הזה היתרון הוא של מי שלא חלר במקורות אינפורמציה שעוברים לאט, כין אם במכון וכן אם כתוצאה מאילוצים של שיטות שרה חודי החדשות רוצים חומר טרי. מי שיעביר יותר חומר, יותר מר - יקבל יותר זמן ויותר שטח. ככה זה. או בימים הראשונים יוונים חודי החדשות יותר מביירות ופחות מתל-אביב. כשולח מלחמה מתחת מאבק כין אמצעי התקשורת לבין ישראל, מאבק שנכנס לעמודים העדמים כחלק מהדיווח על לבנון. כתוב שם שיש שיבושים בקווי הטלסק, שמחרימים סרטים ושמצנורים. הספור על צלמים כון דור, גרינברג וגורד. שפוזצים לתוך לבנון במכוניות שכורות, רק מוסקי צבע לעניין. עכשיו מחליטה ישראל לצאת מערסל הקרב. בלשכת הכתבים הורים בדובר צה"ל מחזילים לחבנס כניסות מאורגנות ללבנון והקמת אולפן שירור עם המלחמה לביירות. הסוירים מתחילים בבירה המורחית. שנכנסה פחות, ואחר כך כטיפות גם בניורה המערבית. ראש מרור כתבים ורים רס"ן אירית עצמון, מתרבה כל כתב ור שמגיע לישראל בדרך ללבנון. מעצירה חומר רקע ומשתדלת למצוא סיפורים אנושיים. כל בקשה למרע עוברת דרכה מלמעלה עד לשטח. שמתור באצות ציור את התשובה. עניין של זמן. חלק גדול מהכתבים הורש לעלות כמה שיותר מהר. רוצים לנוע פסונה הכי קרוב שאפשר. הספור של אתמול כבר לא מעניין. סיפור חם זה הספור של היום. הסוירים האלו רק מגבירים אצל רבים מהכתבים את התסכול. טוענים שקצוני הליווי מגבילים אותם ועושים חיים קשים למי שמנסה לחפש יומה ולחפש לבר חומר מעניין לכיסוי. מתוך כל הוויכוחים מה מותר ומה אסור הם נעשים צוברים מקנאה. כשהם רואים אף העמיתים שיוצרים מביירות מסתובבים חופשי בשטח. צמפון ארוך על כל מסכות.

החייל והמחבל

בהליקופטר לבית החולים

לסם בן דור. לא רוצק מהבנינה ויתאנדי. העטו לסם וצילמו אף הם קולטים פצועים. גם ישראלים, חיללים וגם מחבלים. יש לו צילומים לא רגילים משם. מטפלים ברומנית גם במחבל וגם בחילי הישראלי. בשלם מסים מגיע הליקופטר ומעלה את שניהם לכיוון בית החולים. אני יורע שהסיפור זה עשה דריה מאוד כשהוא פורסם באר"ב. אחר כך צילמנו, כמובן, גם איד חוקים שבויים הגיעו ללם. צילמנו מרחוק, עד שמישהו החליט שזה יותר מדי גיריש אותנו. הענינים של השכבי היו ממוסות. הוא ישב בפניה ומישורו תחקר אותו. לא ראיתי מכות. אם הייתי רואה הייתי גם מצלם. אני מצלם מה שאני רואה. ניסיתו לחזור בחזרה כדי למסור את החומר לבנון שחובה לנו. לא הצלחנו להגיע אליה. היה פסק ונשארו תוקפים. הציר היה חסום. נשארו שם בלילות. הראונה הייתה שאיזה טנק לא יעלה עלינו בחושך. למחרת, כמו שקורה במלחמה, קיבלנו כיוון לא מרדק. למרות שאני מסתובב עם מטוח כל הזמן. חישבתי ציר שיכיא אותנו לצידון. כי נאמר לנו שצידון נכבשה. נכנסנו, נכנאו. נכנאו. לשטח תפר ונכנסנו לעיר דרך מנהר מליטים שעוד לא נכבש. רכב מאוד מור, עם המספרים והחזבים נסעתי קצת יותר לאט. עד שגורוחתנו ראינו בצד השני כוח צה"ל עומד בתוך העיר. באיור שחולפו קשה מאוד. היה שם כמה בתים של שב. שמונה קומות. במתחים שלהם מוקמו מפקדות של איש"ף. הכל עוד היה מלא מיללים, מכוונת ירייה, ומכוונות משוריות של הפחד. ירדנו למטה וצילמנו את זה ונכנסנו שצילמנו את כל הנאשים ששטו משם והעכר לשטח וים. כל השיירות האלה של הפליטים שחזרכו שם. שייכו אותם יותר נכון. על שטח זים ומיני אותם - מי עשוי להיות מחבל ומי סתם אורח העיר. מבחינה צילומית זה היה מראה מאוד עגום. השיירות האלו. עם הילרים ותחזרות של העיר. חלק מהחזרות הם מהמלחמה שלהם רינס לבין עצמם. חלק מהחזרות חור כדי הקרבות. נכנסנו עם הגנה ומקשר. שלנו. לא נתתי לו לחזר בלילה. תנינו ליד כוח צה"ל בכיכר ובכוכך שלחתי אותו בחזרה עם החומר, שב פסע חזר אקסלוסיב. כי אני אחר לא גניע לשם. את התחלנו להקדס צמנה. לכיוון גשר האלרה. ממש במבואות ביירות.

שיוור ישר מבפנים

עשירי בינו החדרת והקשורת העולמית את המבא הקשה ביותר אל ישראל. במהירות העיר הדרסה אביבי. כי מאז יום שיש, ריכרעי בינו נחרץ. בלבנון 10,000 כיראים הקלדו לירידה היה ארגון הסדר האזרחי. במחקר שהפרסם הליגה למנופת השמחה בסור. סטסמבר. חובר. כי הישל לא ריחוזה שארגון הסדר האזרחי חילו ורע של איש"ף. שהראשית עומי מאתני. צמנא. אחי של יאנר. הוכרז אותו מרגישים אמצעי התקשורת לחישקו יותר ויותר על מקורות אינפורמציה בביירות. טבה. עכשיו את המחדר. במשך ימים משתוללים בשטח נאשים שמתים שנמדים נעשיות ומאות אלפים. שלושמאות אלף חמי בת, או אלו ששמנאות אלו. עשירים וחמישה אלף פצועים. לוח ביות יתכונן דיו בן יאנר. כשיסעו. כמון ילי. משכת ורבהו בקוראן תל-אביב. כי לשטח שר הביטחון והמספר שרואים בחסות רע הדרה טמנו צריך לראות במהירות. דר אש"ף מרע לצורך זה ומגלה את מלחמת הווייל עלו בבירות. ורד אמצעי ותקשורת ווכה לתחלוחת איריות. ותנחית חלק על אי שיושכ

(המשך בעמוד הבא)

במהלך חודשים הבאים. קובעים מספר נוסף בארץ המותם שעות את תרומתה של ישראל. מאחר יותר יסעו נשיא האי.י.בי.ס. דן אורל; כך אפשר שמספרי הקרבת שירותיו יהיו בלתי נכון. אני מוכיח לכך שבדיחות הראשונים שלנו עותו הנתונים על היקף האבידות. הסיבה היא ששני הצדדים ניסו לנצל את כלי התקשורת האמריקניים. הדיבר היחיד שאתה יכול לעשות הוא לבטל ולבדל את האמת מן הדיווחים הסותרים ולתקן את שגיאותן מיד לאחר שאתה מגלה אותן.

המלחמה ממשיכה להתגלגל בלידיות. במלון קומודורי במערב העיר מלאים 150 חדרים בצוותים ורים שמרווחים בשירות ישר על המצור מבפנים. משחק עם כללים משלו. תישאר ביד. אל תצא בלילה אל הצלמה את הצבא הסורי שכבר הספיק לעצור כמה צלמים שתקדמו יותר מדי. הוויזיקים שכיתו את וייטנאם אומרים ששם לא היה בורז מי האויב. ואילו כאן לא בורז מי החבבים במזרח העיר פולשת התקשורת ששלחה ממלון ארזים למלון אלכסנדר. כשבעות הבאים היא מנסה את עצמה בין המחסומים מחפשת לראות את החיים בשטח. שעה שהריסולומים יושבים לתכנן הסדר שיוציא את כולם בכבוד מהסיפור. בינתיים יושבים בקפה ליד מלון אלכסנדר ומחליטים חזרות. מה היה איתך איך העירמו על המחסום כאן ועל הבוח שם. סיפורים עם נס כזה ואחר שיוציאו אותם מפני הכרך טועה. הרבה וכוחים אין. כל אחד מעביר את הסיפור שלו. מחכים.

מראה איטלקים עם כובע וצוואר?

אלהם בדידות. בבוקר שובח האוטובל יגיע לתחום עבודות בין חלקי העיר הגדול לגלילי סמקאן. ממש קרוב למשולח, היה כוח ישראלי וכעבור מאתיים מטר היה מחסום של המבחלים ועמדת של הצבא הסורי. בדגש בהתבוננות האוטובל יצא מהמלון וצוואר את גלילי סמקאן ונכנסו עם כובעי הנצרות שלהם לכיוון העמדות של הסורים. התקדמו ברגל עם הצוואר על הכפתורים. לאט לאט הגיעו לעמדות של המבחלים והסורים כשאנו מצלמים אותם. ככה, בצורה ארישה. הצרעות עם האוטובל, הסורים יוצאים, האוטובל נכנסים. כשהרגשתי שיש לי מספיק חומר תחלתי לחזור חזר כדי צילום לעבר המחסום הישראלי. עז כאן הכל היה בסדר. קיבלנו איור ידיעה שהאיטלקים חלבים גם לשרה התעופה של בידרת כדי להעביר בין הכוחות. תולטלי לנסוע לשם. אני מגיע ואין כלום. לא איטלקים ולא כלום. אני נוסע חזרה ושוב. כלום. המשכתי לנסוע לאורך המסלול עד שאני מגיע בקצה לאחור עם שלושה חיילים ישראליים. ראיתם כאן איטלקים? אף אחד לא יודע מכלום. או אמרתי טוב נחזור. אחת לא חזר מהם. יש לנו תדארה שאף אחד לא חזר מכאן. הם אומרים. או איך אני חזר לעד המורחזת אתה יוצא מה עם השביל. אחת נוסע ימינה מגיע לכביש גדול. רחב. אחת לוקח שמאלה ואחת בעיר המורחזת.

הוא אומר. טוב. כשעומדים דבר כזה, מה נשאר לך לעשות. אחת יוצא. נוסע ימינה לאורך הגדר מגיע לכביש גדול. רחב. עולה על הכביש מסתכל שמאלה וימנה לך חשך בעיניים. אחת רואה ישר ממולך את העיר המערבית. זה היה הכביש הראשי שמוביל מהעיר המערבית לשרה התעופה. העיר המערבית עריין בידי המבחלים. לחזור בחזרה כבר אריאש. אחרתי טוב. אני אסע לאורך הגדר של שרה התעופה עד שאגיע בחזרה לקשר עם כוחות ישראלים. נוסעים ונוסעים. פתאום אנונו בנסים למבנים. שכונת כוז. עומט אומר לי. ראה איזה תמונות שחורות יש שם על הקירות. תראה את הטיפוס הזה. גורא לא מוכר. לא הכיב כורה. זה היה שייך באני סאור. שתמונת גדולת שלו פארו את הקירות מסביב. אני מבטה לנזוט את עצמי ומגיע לזמנת עם מחסום. כמו שאני מגיע אני רואה מעבר לבית כוחות מאור משונים. מאור צבעניים. עם שקי חול נעקש מאור לא מוכרים לי. והם מורגים מכי רגל עד ראש עם גוררות של כדורים בשתי ופר. אני לא מספיק להתחבב. קופץ עלינו מישור עם לבוש אדום ואקדח שלוף וצורה כמו מטרף. חשבתי שהוא הולך לירות בנו ככה. כמו שאנונו. חציאו אותנו מהמבנות עם הדיירים למעלה. הוא כל הזמן צועק ומראה על סמל שיום קודם לכן התיקנו לנו הפלגנות והנצרות בארץ מחסום. משנה לבכוד וים העזה הארבעים לקמת הפלגנות. המסקנה שלו — שאנונו מכיסיס לזם מבנות ממלכת לבוכי בורג. אל בארגנה. לא עברו עשרים שנות והיינו מקופים בארץ מאתיים איש. העמירי אותו לקיר ועשו עלינו חיפוש. אני. כשאני יוצא למקומות כאן אני לא מחזיק שום דבר. אני ישראלי. אני לבוש עם כזה כובע מאור טיפוס של בוקר ולבוש חליפת מאפרי. בקיצור. לא גראתי ישראלי. האנגלית שלי רדטה. לך גם האנגלית של עמט שהוא ליד קנדה. אני מחזיק תעודה של סי.בי.אס ואומר לו שאני עיתונאי ושהו בסדר. והוא מצביע על הסמל ורוצה לירות לתוך הכוכית כדי למצוא את הסמל.

אחר כך הוא רדש שאתה לא את תא המטען. אני נותן לו את המפתחות. הוא עושה לי את תא המטען. פתחתי והראיתי לו ציוד צילום. כל מה שלוקחים צלמים. אחרי שהוא לא מצא משהו, תחילת לוחביל אותו ברחוב. חיללים צלים סביבו וצועקים. הארה ישראלי. אני צועק בחזרה. לא איך אם אמריקן. אמריקן. הכניסו אותנו למפקדה שלהם ומתחילים לחקור. ככה זה נמשך שעות. מאיפה באנו? מה עשיתם? סיפרנו לו שאנונו באים ממלון אלכסנדר ונצילנו כל היום את האיטלקים והסורים. אז הוא שאל איך אני יכול לדעת שאתם ממלון אלכסנדר? היתה לי מגבת שלקחתי בבוקר ממלון. מהמלון. כדי לנקות את הציוד מאבק. זה קצת שכיבנו אותו. היה שם מישור שכנאו ראה אותו בבוקר בגלילי סמקאן וסיפר את זה. לאט לאט האווירה נעשתה יותר נוחה. אז עברתי לשיטה אחרת. אמרתי להם תראו אנונו מהשנים את האיטלקים. אולי ראיתם אותם תעוררו לנו. הם אמרו שהם לא יודעים מכלום. או שוב אולי אם אנונו כבר כאן אולי תנו לנו ראיין מה אתם חושבים על המצב. הם לא הסכימו. אמרו ששפעם אחת תבואו לשלוח קפה ונעשה איתו.

טוב. ודעו לנו למה. ואני מתחיל לכתב למבנות כשאני רואה איזה בחור עומד לידה וקורא חזרת בגאגלית שחילק לנו דוברי צה"ל על מעשי אש"ף לבנון. חשבתי שעכשיו חזר לחיות סיפור חדש. פתאום אני רואה אותו ממיר. ככה ומחזיר את החזרת.

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

המשך מעמוד קודם

בלון התקווה שהתפוצץ

מאור מעלי. כל השרים שכתבו בממשלה היתה היו צריכים להיעלם בתחום הנשיה והבזר

כל המטרות שלשמן יצאנו למלחמת לבנון — לא הושגו. יכולתנו לכבוש ולשלוט על אוכלוסיה של עוד מיליון ערבים שואפת לאפס — ד"ר מאיר פעיל (א"מ מילואים) מנתח את המלחמה ותוצאותיה

ליל היה דומה לנשיא אסאד היה מקים אנדרטה לזמנת איראן ורפאלי אומר מאיריק פעיל. תוך שהיא נקמה לפנינו להעביר את תוצאותיה של מלחמת לבנון. אלה שלוש האנשים שתרמו את התרומה הרבה ביותר להחלפת השלטות הסורית על לבנון. וכל כך מלחמה שהוצאות המלחמה והכוח, שהוכח הודו שמוגל. באופן עקרוני. להשליט סדר בלבנון וגם זה נקש לו עם הסורים. אם לפני '82 היו מי שחשבו שגם ישראל יש פוטנציאל כזה. התנהו הוד גתברתה לחלוטין. על שהם (הלאומנים שביניהם) שוחרי סוריה הגדולה — ופס לשלישיה הוד תורה גדולה מאור.

למחרת אומר מאיריק פעיל. נרמה שכל המטרות שלשמן נאם מלחמה את — לא הושגו. אך בדינה וזהיה תוכיח זה.

מה אם, בן המטרות ומה היו התוצאות שלשמן?

● מטרה ראשונה — להביא שקט לגבול הצפוני שלנו. לכן נאנו לה בין השם המשיך — "שלום הגליל". זו אתה התוצאה והקלאיות של המאה העשרים. שאתה מבצע רבך את ונתן לו עם בדיקת הפוך לו. בדיקת שביטוחו של אדוויל את חקש באופן דיוני ונתון לזה שם של שלום.

ההוצאה הזויה שנים מאז פרוץ המלחמה, והמבצע היום רומה נאם לה שורה בשנת '81. דומה, אבל לא אתה דבר בדיקת נכח שלמי סדר המלחמה. במבצע ששרר בצפון היה טוב יותר. מפי שהיה סדר בלבנון ישראל לאש"ף בחיזוק אמריקני. מה ששנים שהסדר העליוני עם אש"ף תביא הרבה יותר שקט לגבול מאשר מבצע צבאי.

המטרה השנייה — להוכיח לעולם הערבי שישירא לא טיהה שמסוגלת לכבוש מדינה שכנה כמעט לחלוטין. להשליט מהירה לעשות בה שקט. להכות בקצרות והחזקה השונות — לרבי תרעה לעודי. כמובן.

התוצאה: נוגלה שיוכלנו לכבוש ולשלוט על אוכלוסיה של עוד מיליון ערבים שואפת לאפס. התבזר שהכבוש שלנו את רדחל גרם לפתירתן של סדרה שלמה של חיבת פתורה שכולן השטן נגדנו. בעיקר. העצה השיעית וגם היכולת וגם אכל (אכל) והעצה הסורית. אילו היינו נהגים כשאל לפתח אלאנאל ויחידים היו צריכים לחיות הידיים של.

התוצאה: שנואנו לא מסוגלים לשלוט בלבנון. ונאלצנו לפנות אחת כשעלית מונבת בנו ומציקה לנו מהצדדים. זה הפעם הראשונה שהשליט, שיעיה ואפילו אלמנטים סונים נהגים על חזית השמאל הלבנונית. כמעט הכל התלכד נגדנו. אני כן מקוה שה לא יכניס איזו אמביציה למישור המדיני. שכל היום לנסות את זה שוב. על מנת להוכיח שנואנו כן מסוגלים בכל זאת לשלוט בהם.

● המטרה השלישית — הבקעה הפלשתינית — או — להעביר את הערבים הפלשתיניים החיים תחת שלטוננו, גם את הערבים הישראליים וגם את אלה החיים בשטחים הכבושים וזה הסיבה שבלילה נקטו בלבנון מבריקות של כאסת והעיקר נאח על העלשתיים. בכוח שאש"ף קיבל מכוח נאמנות מיוחדת. אבל את מכוח הרצח בלבנון הוא קיבל מהסורים ולא אש"ף. אש"ף ערפאת ביצע שתי נסיגות בלבנון. בליפוי אש"ף — אחת מאיתנו בבירות והשנייה מהסורים מהשליט. אך המכח שקיבל מהסורים היתה קשה יותר. את חילי חילי לאמריקנים. אבל כך או כך. אש"ף נשאר תחת הפלסטי. העכא. המדינה המוכתרת ביותר של האינטרס הפלשתיני האומי העצמאי גם לאחר הכל. הוא אמנם נחלש אש"ף אבל לא חלש. וכימים אלה הוא אפילו בונה עצמו מחדש בלבנון. ונחת בנוסה סדר לא מסק. ולא יאספו. נוסק גם העלם מליטשניט שיעיה. שהאיו בארץ תופעות של פלשתיים איטלקים. אבל גרוע מכל זה. מנחם אייאל ורפאלי כל ופליחו להעביר את הציבור הפלשתיני בארץ. וכשחשבו כל הערבים נכחו שהשלטון שלנו. בלבנון חוקם על כך שיש להעביר את אש"ף והסורים. שהוא חוק לא פחות מאש"ף על שאלה שרית היא בעצם — המנחות הראשית במלחמה הערבה ולא יכול להיות מעמד. ועוד: מנחם עצמו מנחם את תחתיו שלטנו כעל כדורו — כי התבזר להם שאין כל כך

הוא העיקרית: היא נבעה מתוך קונספציה של שיקולים פנימיים. מה דאיג את בניית הסכם השלום ופניו סיני והרס המונגלי בנצרות של אירק שרון. חוקי מבני יסודות חשוכים מאור מבני הניצים בישראל. דוגמת. ושיאומים או דוגמת אלה שהקימו את החזית (שקמה לאחר הפניו). הוא ראה כבא לכך איך הקימו את העצור. לך כי ידיו לא ידעו ובראית את העומדים בראש המהמה הניצי ביותר והלאומני. ועל פי תפישתו אף הנאמן ביותר לרעיון ארץ-ישראל-השלמה. הניצים החלו פורשים מהם.

הרעיון של בנין היה אנונו נעשה מבצע כנגד מדינה חלשה. לבנון. בה הניצחון הצבאי מוכתה. תראה ללאומנים בציון. לאלה שנטשו אותו בעבור הסכם השלום עם מצרים. שאנונו גם יודעים לכבוש ולא רק לסנת. ואנונו גם מסוגלים לשנות את המורח התיכון. כל זאת על מנת להביא מחדש את מנהיגותנו עליהם — להחזיר לנועת הליכוד את הליגטימציה בעיניים של אנשי הימין וארץ-ישראל-השלמה. לכן הם גם הרגישו כל הזמן את הדמיון בין מלחמת לבנון לבין מבצע קדש. ושוב היה להם להתחבר אל כרגוריו.

אל הסיבה הפנימית הוד נלחמה סיבה נוספת. שאכל אירק שרון ורפאלי שחקה תפקיד מאור חשוב והיא — למחות את תורמם מלחמת יום-הכיפורים.

כאן, דווקא כאן, במטרה הפנימית. נרמה שהשיגה ממלחמה בנין את הדינאמיקה הגדולה ביותר. רק התחילי תוחננו לרעם בלבנון ושריינונו לשעשע בלבנון. וחל האוויר הלוכה בלבנון. וכבר נאח. יוכל נאמן בלבנון להצטרף לממשלת בנין. בחור שר מרע הממנה. משום מה על ההתייחסות בשטחים. יוצא אפוא לאחר שהמתקפה שלנו על לבנון אירעה את כל הניצים בארץ תחת כנפי מנחם בנין והליכוד. לאחר חמש שנים. בראיה לאחר. אני חושב שהמלחמה הזו היתה. בסופו של דבר. לאנשי ארץ-ישראל-השלמה הישג אחר חשוב — הם יכולים להגיד בשקט ששש-מאות חמישים ודורגים לא היו לשוא — הם חזמו למטרות המוחלט של הסכם קמפ-דייוויד בבעיה הפלשתינית.

דאג הם היו מתוחכמים. ער בן כר. לתכנן זאת? אני בטוח שלא התכוונו לכן. הם אינם מתוחכמים כל כך. אבל חשוב לבחון היטב מה קרה הסכם השלום בין ישראל למצרים. שאושר במאי 1979 על-ידי הכנסת בישראל ומוצעה האומה המצרית עישי וסעס המגהרל של קמפ-דייוויד כעצ כמה דברים.

א. שנה לאחר המועד הזה צריכה היתה להיכר בגדה המערבית ובצדעית עזה רשות שלטון עצמאי-פלשתינאי (מוצעה מנהלית). מוצעה זו לא נכחדה עד היום. ב. בהסכם קמפ-דייוויד סוכם שרשות השלטון והו נהנה את ענייני הגדה וצדעית עזה באוטונומיה מלאה במשך חמש שנים (עד אמצע סוף '85).

ג. בהסכם נאמר שבמשך שלוש שנים מחמש השנים ('82-'85) תפעל ועדה של ארבעה נציגים ישראל, ירדן, מצרים ונציגות פלשתינאית מסומכת). כדי למצוא פתרון ארוך טווח לכביה הפלשתינית לצדעית של ישראל. ואשר יעניק לפלשתינאים את זכויותיהם הליגטימיות ואת זכויותיהם הצדקות. ער היום לא פועלת ועדה כזו בכלל.

ד. יישום פתרון לבעיה הפלשתינאית לצדעית של ישראל לא רק שלא דנים בו. אלא אפילו לא יודעים מתי יתחילו לדון בו. ה. מ'1986 עד היום לא התחיל להחליף הפתרון ארוך הטווח. וכעשיו. באמצע '87, אפילו לא התחילו לבצע את הכלל הראשון שמונח מתחילים לספור את '86 השנים.

הגורם החידר שישלוב היה לכפות את הסכם קמפ-דייוויד על ישראל היתה. ועדיין היא — ארצות-הברית. אבל מלישת ישראל ללבנון כ'82' ההנחה. את כל תשומת הלב של האמריקנים אל מדינת לבנון. גם תשומת ליבם של המצרים היתה כולה שם. וכך שכחו לעסוק בבעיית השלום בין ישראל הפלשתינאים וירדן. כך קרה שהתוצאה העיקרית-היא ממשלה ישראל, על-ידי. המסכלת הנציות. הממשיכה לשלוט בגדה הצדקות. ער היום לא פועלת ועדה כזו בכלל.

ד. יישום פתרון לבעיה הפלשתינאית לצדעית של ישראל לא רק שלא דנים בו. אלא אפילו לא יודעים מתי יתחילו לדון בו. ה. מ'1986 עד היום לא התחיל להחליף הפתרון ארוך הטווח. וכעשיו. באמצע '87, אפילו לא התחילו לבצע את הכלל הראשון שמונח מתחילים לספור את '86 השנים.

הגורם החידר שישלוב היה לכפות את הסכם קמפ-דייוויד על ישראל היתה. ועדיין היא — ארצות-הברית. אבל מלישת ישראל ללבנון כ'82' ההנחה. את כל תשומת הלב של האמריקנים אל מדינת לבנון. גם תשומת ליבם של המצרים היתה כולה שם. וכך שכחו לעסוק בבעיית השלום בין ישראל הפלשתינאים וירדן. כך קרה שהתוצאה העיקרית-היא ממשלה ישראל, על-ידי. המסכלת הנציות. הממשיכה לשלוט בגדה הצדקות. ער היום לא פועלת ועדה כזו בכלל.

ד. יישום פתרון לבעיה הפלשתינאית לצדעית של ישראל לא רק שלא דנים בו. אלא אפילו לא יודעים מתי יתחילו לדון בו. ה. מ'1986 עד היום לא התחיל להחליף הפתרון ארוך הטווח. וכעשיו. באמצע '87, אפילו לא התחילו לבצע את הכלל הראשון שמונח מתחילים לספור את '86 השנים.

הגורם החידר שישלוב היה לכפות את הסכם קמפ-דייוויד על ישראל היתה. ועדיין היא — ארצות-הברית. אבל מלישת ישראל ללבנון כ'82' ההנחה. את כל תשומת הלב של האמריקנים אל מדינת לבנון. גם תשומת ליבם של המצרים היתה כולה שם. וכך שכחו לעסוק בבעיית השלום בין ישראל הפלשתינאים וירדן. כך קרה שהתוצאה העיקרית-היא ממשלה ישראל, על-ידי. המסכלת הנציות. הממשיכה לשלוט בגדה הצדקות. ער היום לא פועלת ועדה כזו בכלל.

ד. יישום פתרון לבעיה הפלשתינאית לצדעית של ישראל לא רק שלא דנים בו. אלא אפילו לא יודעים מתי יתחילו לדון בו. ה. מ'1986 עד היום לא התחיל להחליף הפתרון ארוך הטווח. וכעשיו. באמצע '87, אפילו לא התחילו לבצע את הכלל הראשון שמונח מתחילים לספור את '86 השנים.

הגורם החידר שישלוב היה לכפות את הסכם קמפ-דייוויד על ישראל היתה. ועדיין היא — ארצות-הברית. אבל מלישת ישראל ללבנון כ'82' ההנחה. את כל תשומת הלב של האמריקנים אל מדינת לבנון. גם תשומת ליבם של המצרים היתה כולה שם. וכך שכחו לעסוק בבעיית השלום בין ישראל הפלשתינאים וירדן. כך קרה שהתוצאה העיקרית-היא ממשלה ישראל, על-ידי. המסכלת הנציות. הממשיכה לשלוט בגדה הצדקות. ער היום לא פועלת ועדה כזו בכלל.

התוצאות הנכונות של המלחמה

המשך מעמוד קודם

**מחסום מפני
הרפתקאות דומות בעתיד**

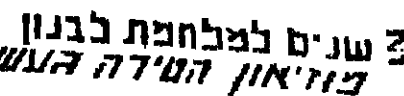
היום, אחרי כל הפעיה הכואבת והנורית. יש לה גם כמחשבות נואשות טובות: עיקרון של מלחמת ברירה? סגן מכה קשה, ורובן שהסכמה לאומית היא עצמה צבאית שאותה משיגים רק במלחמות. מן. עקבות סאברה ורשומתה התיקנה בבא ונעם ההכרה שיש מגבלות מוסריות על מלחמה.

ואולי יש בכך משום מחסום בפני הרפתקאות דומות בעתיד.

[illegible]

השטן המצורית. הם הוריעו קיש פירוקם כמותות צהל
המנוח כש היו מסבורי שיש להמשיך לפעול, ברישה
הקטנה ועוד חקירה.
יש טעם ומבטיל (18.6.85) "סיכום שורשם שמואלי במכתב
התור הארץ" (18.6.85). גרש כוח להתמודד עם האויש
המדינה, ובכך הדולה דורשה לא לנטוש את המשמרת עד השגת
המטרות וההתמדה העיקשת היו נשקו הסורי, תרומתם
הייתה לכל הערבה.

הוא נא מקום להגיש במידת ההשפעה שהיתה למאבקו, יש
הוא יסודי לפרוט כי הוצאת האשק, שלנו ושל אחרים, ידועה
הוא לא ממשלה חקיקת העם למחומות יש ברידה.
הוא חתמה ממשלה להרחקתה בריחה נוספת, יקומם
הוא אחרים כמותו ולא יתנו לה לבדור".

טוידה בגעש, על כביש חיפה-ת"א. כשהתחילו, לא חלמו בחלומותיהם הגרועים ביותר שיגיעו לארבע ספרות

ההודי'ס של המדינה

[illegible][illegible][illegible][illegible]

צ מוף בבב'ש. הסק חרומי של שעות אחר הצהריים. בין המכניות מתרחצות שתי נשים בבתים ששיש. מהלקות דפים של חרומי נגד שתיקת. תורש תזכורת ומחאה. יום יום מול משרד הביטחון בקריה. במעט שנתנים למלחמה.

בגללכם נהרגים בלבנון אתם מורידים את המוראלו תתביישו לכם הוא צדק, והוא מהכנסת. כך, בלהט, פרצופים וועמים מתוך המכוניות הזוחלות.

זו המסין של יורש מאי, המורכב לרשות מכל משרד הביטחון בקריה. הקבועים כלי יורעים שצריך לבוא עם כובע. אחרים מסתתרים בצל השלטים; מלחמת מיותרת החזירו את חבנים הביתה צאח מהבזבז הזהבני

עוד משמרת של חורבן נגד שתיקת.
והו החורש ה"23 שצה"ל תקוע בלבנון.

יִסְדִּים עֲזָמְתָּ מִשְׁמֶרֶת מִלִּי מִשְׁרָד הַבִּיטָחוֹן, יוֹסִידִים הוֹלִכִים יִקְוֹת אֶת הַשְׁלֵטִים מִבֵּית הַקִּיבוּץ הָאֶרֶצִי וּמַצִּיגִים אוֹתָם שֶׁ, הַכֹּל מִמֶּנּוּ שֶׁכָּתוּב בְּךָ, הַחֲנֻחִית, יֵשׁ גַּם מִסְפָּרֵי טֵלֶפֶן שֶׁל הַמִּשְׁמֶרֶת, שֶׁעַת הַצֹּדֵק, פֶּרֶט חֲשׁוֹב מְאֹד שֶׁהוֹכִיחַ אֶת עֲצָמוֹ, יוֹסִידִים, בְּסוּף הַמִּשְׁמֶרֶת, מוֹסִרִים מִכַּתֵּב לְאוֹתָם, שֶׁר הַבִּיטָחוֹן, עוֹד קֵשׁ אֶל גִּבּוֹרֵה, לֹא מִרְסִים לְרֹעַ.

כבר שנה הם מועלים בשטח. כבר חתמנו אלם אנשים והגישו
במחשבה ביק, תביעות לצאת מלכנו. גורל אסיות מתא
הסברה חל אביב, ידועה נארשע, בגיל מקום
ועשר. עמר משמרת מתא מול ביתו של בגין והגנני מול
שדרו. עקבנות של חיללי שוד ועריות. כתבו מכתבים
אלאשי ציבור וחברי כנסת ושלחו. שוד ושוד משלוחות אל קובעי
מדיניות. קצור קצור שרים על חדר גנני מוכר למעל למעל

הוציאה מלבנון משמיתיסטים ועד, ונחיתות שלום.
בטסטוף כמעט זימיומי, בלחץ נלאה, שאפיון את דרך מעולתם.
ותורו הכזה שכל מעולת היא יותר מלא כלום. גם משמרת של איש

עוד שנה ימעלו כך, עד יציאת צה"ל מלבנון. ואז, ב-19.6.85, אמנים להצהרת תובנות בהקמתם, יתכנסו לכנס סיכום ויפרקו צמח לדעת.

★

הכנסת ועוד סעוד ציבורית: תגובות נמרצות של רבים נגד שליחת חברי כנסת ותקשורת, אך גם אומדן ותיכיה מאחר יותר בדאיון לעמלים כח (שחוטם" 8.6.84) וזו יאמר בין אחר המנינים שאלה נשים שאין להן תרם האגוד, שישבשת דיוגון בבתי קוש סלוחי מהכנבים. הם מנסים לחסוך את ממשלת

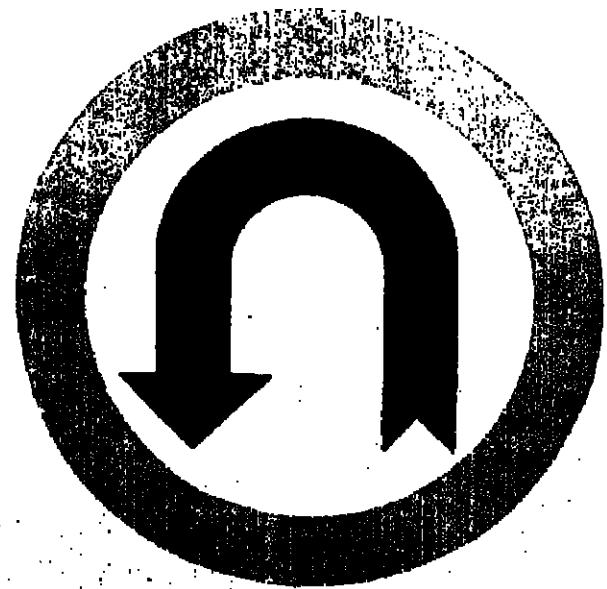
הליכוד. להמריד את הצבא."

התקריט עם ח"כ כהן אבידוק חדרה והדרישה נכנסה
 לתקנון, והתקנון התמורדר וזרים נכנסו. שיתוף קמח
 ללחם בתרמית המאוחזר בין שיתוף קמח ושיא ארבעה מאות
 דרם. אולי כהן בן משום שבפניו האשורית שתקנון מאת
 וזו אלה בעיקר נשים, אולי מתוך השליטת כל האמות
 שמתן נהי, וישבאנו, ואם האמות מכיר מאי בארבעה
 יתכן בשארית מחסיס את המהאל להן ש אמר
 לתמיס, הבנה, ביכול, וסלחנותו לא ביקרוד - לא
 שכל אם תראג לכן תהרס, ולא ואו מסמיס את כל תבעה
 והורש אסר קעניי ובער, ולא כמדייר כן שמה שזאת
 אורס סדק שותף ונשך בקצונותו ואלוהי לגבי מלכות
 מלחמה. יש בדידו אחר מול חסר, וזרע, וזרע
 מאשר אולי עומק של חיליים במרווח ובזרע
 שקלים, בצע, הכרה: גבורה וחולת, נוסבנה
 ובשחינה כהן חזל.
 וכזה חזר שאלה שרשו בכר וארשנותו וזו האמת

המשפחה כלבנו, שבנינו כישאו, כוננו תלך ונבחר את
המבצר ועל ירדת המוראל באחור הבנים של שדה וס
המבטל לעלי חתונת, כראש את איתום - יצא לעול
ליהת לו ראהו לבן חרטי, אלא מעו אחרות של
החיים ככלו, של דור חרטי ונענין חידוד מסור לבן
אשר נבן לאותו בנים לקרע קוטי.
כסעולתם העיקס ומהמדה היוו עורף לבנים שבת
המבטח שיש מי שוכר אותם, גם כשהיה גרמו שאר
באכלה.

מראשית, חזקתה רבתה; וזו, רבים ורבותם
הארוג, ודכתי הפעילה, נהגו: מאד מלכות
פוליסית, עם מלכותה מלכות, כחשוד, וכן מלכות
למשל, לקבל מקום מלכות, במשך, בעצמם.
המקום, וזה, חזקתה רבתה, וזה, חזקתה רבתה
וזה, חזקתה רבתה, וזה, חזקתה רבתה, וזה, חזקתה רבתה
כאלה שאין להם חזקתה רבתה, וזה, חזקתה רבתה
לפני היום, חזקתה רבתה, חזקתה רבתה, חזקתה רבתה
מלכותם.

וזה לא היה גוף, משלגתי אך עקרו בקוץ
 אחריהם שלשום עמרינה, גם נכר בבחי' נשמות
 נחלתו ותקפו של יצחק: יצחק נבט כש' חמשה
 בתקופתו של מקורו: בחיותו, וקרא יצחק
 שייחיו כמפרש על המלח בלתי מלח
 אחר: החיות, כשרש היו ראש משמר
 שממליו לתקופתו, ופשוט נדחתו: ופשוט
 ופשוט לפי כחות של בגדי או שני

החזירו החייילים מלבנון

חורים גד שתיקה ת.ד. 1831 רמת ג

המדינה - להוט מסיק, תווית ורתת הזהירות על שמשת
חשכויות על התרמיל על הצימודא ועל קח המלקע

הבריחה הגדולה צומח

פליטים ומלטים מבחירות

מפוזרים לבדיקה. צור.

בבדון

פליטים בחורשת אקליפטוסים, ליד חים. במחנות

חיילים בצבא אסמא ודורגל בקמל

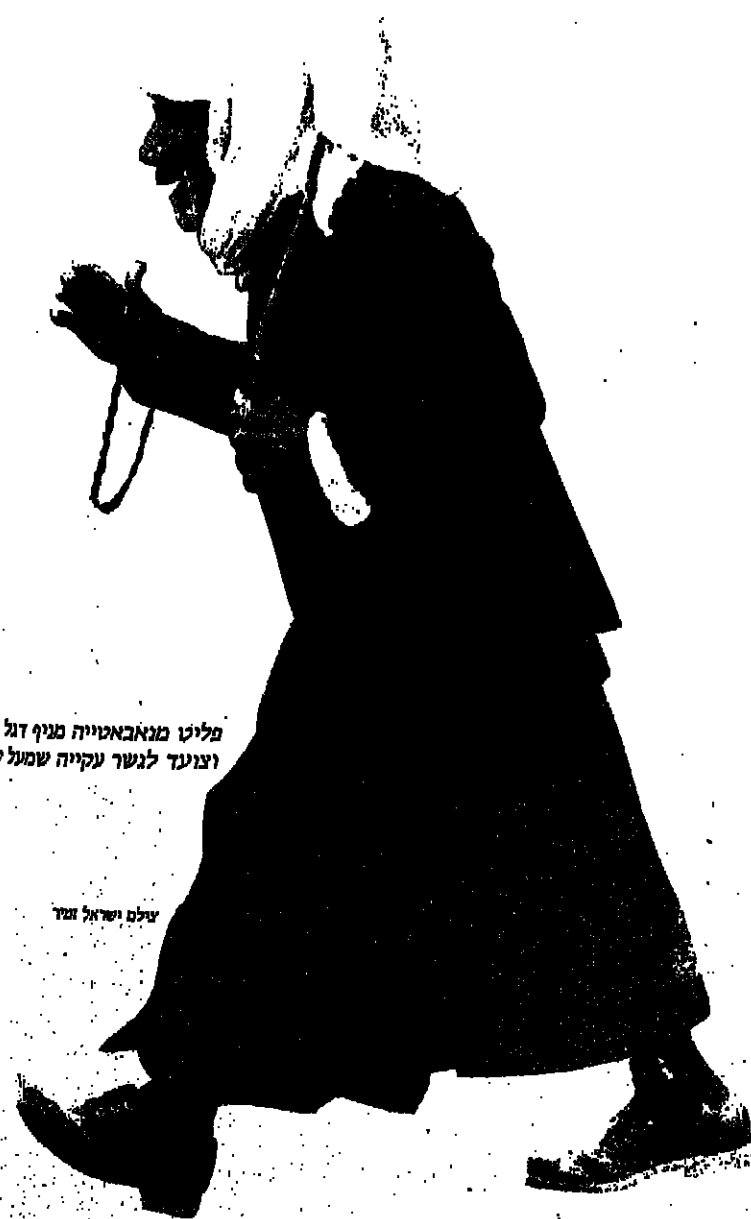
רמא צבא במחנות חסון מטמל באשעה

לבנון -

האגודים

האגודים

פליט מאבאטייה מנף דול לט
וצועד לגשר עקירה שממל ליש

שלום ישראל צור

חוף חים בצור. מקדשים לבדיקה ורואות

פליטים בצידון

משפחת וזקן במשיכה לצור בקיבוץ העשירי שחיה ללא מור

כאן מן האש

זה ראיון

עם טום פרידמן

טום פרידמן כתב ה"יוני
יורק טיימס",
סיקר את המלחמה מן
הצד האחר, מביירות.
כיצד נראתה התמונה
המלחמתית
בעיניהם של תושבי
ביירות והכתבים
מאת עודד לימשיץ

"יש רק בחורים רעים ואזרחים"

כיום קורסים על יושביהם בביירות

בקיץ 1982 היה טום פרידמן, כתב הניו יורק טיימס, אחד מהמחזות החתכים הוריים שנשארו במערב ביירות בשבועות צה"ל החילו מצור על עיר מורעבת וצמאה בת חמש מאות אלף תושבים מסלמים. הוא היה בצד השני כשצה"ל הפגין את העיר מתיבשה והים והפצין אותה מהאוויר. הוא עבר את המצור עם המנהיגים הפלשתינים והלוחמים מהשורה שעמדו מול צה"ל. טום פרידמן היה עד לסבלם של האזרחים. והראשון שדיווח לשגרירות ארה"ב בביירות על הטבח של הפלנגות בסאברה ושאחלה.

היום טום פרידמן הוא כתב הניו יורק טיימס בירושלים. לדעתו — ישראל לא למדה את לקחי לבנון והיא ממשיכה לדבוק בתפיסות נסיסיות מוטעות לגבי המצב בלבנון ובמזרח התיכון כולו.

האם הכרת היטב את הכוחות השונים ואת המצב הצבאי בלבנון לפני שפרצה המלחמה?

כן. למדתי היסטוריה של המזרח התיכון במכללת ברגליס בארה"ב ובאוקספורד, אנגליה. הגעתי ללבנון שלוש שנים קודם, ביוני 1979, כשנשיא'ה השולט על מערב ביירות, נשאחתי שם, במעט בריצפות. עד יוני 1984.

אני מכיר היטב גם את ישראל, בין השאר למדתי סמסטר אחד באוניברסיטה העברית בירושלים וביליתי כמה חודשים בקיבוץ החותרים. ערב מלחמת לבנון, הכל ידעו שהיא עומדת לשרוף, ואם תחלשת בירושן להישאר בלבנון, או נתקפת בביירות? כיצד התחילה עבודת המלחמה?

החלטתי בידעני להישאר ולכסות, כעיתונאי, את המלחמה. יומיים לפני תחילתה הישראלית ללבנון הפציו מסוסי צה"ל את הפלשתינים באמצעות שמעון בדרום מערב ביירות. הם נלכדו שם כמו דגים בחבית. בשבת, ערב המלחמה, הפצין חיל האוויר הישראלי את כביש החוף מדרום לביירות, בין נעמה לדאמור, כדי לנתקו. במקרה נסעתי בכביש הזה וראיתי כיצד אווירים רבים נפגעו. זה כמו להפצין את אוטומוטורה מחפץ לתל-אביב. ראיתי כיצד מוציאים ממבוצת אשה שראשה נקטע ודועק, נשאר רק גדם הצואה. זה היה המוח הכי גרוטסקי שראיתי מימי. אשה זו הפכה עבורי לסמל לכל האזרחים והאלמונים שנורגו במלחמת לבנון. אשה בלי ראש, בלי זווה, מחיכה באחד לאן נסעה.

ליבן מוצאת אותך המלחמה ביומה הראשון?

בחקש בבורק והתקדתי בשל מיצוצים איריים שרועים אותי ממטחי וחלתי למרססס. שנשקפה אל הנוף המרהיב של הים הכחול ועצי רקל כשמש, וראיתי את טשינות חיל הים מגינות את החוף.

כיצד הגיב אזרחי ביירות על הפלישה ללבנון?

כשכוחות צה"ל התקרבו לעיר כרוז רבים מהשכרים הדרוזיים וממאות הפלשתינים ללבן העיר. גם חנה שלי, פלשתיני, היא את משפחתו ושיכן אותה בירדתי, בכית מחדר בשכונת מנרה. בשבוע הראשון למלחמה נאבקו שתי קבוצות לוחמים פלשתיניות על השליטה בבית הזה, וזו שהסדרה — מוצנח אותו על שש קומותיו, כשהיירידים נפגים עשרות אנשים נהרגו, כולל אשתו של חנה שלי ושתי בנותיה. אני ניצלתי — אבל איבדתי את כל רכושי. כל אותו קיץ לבשתי זוג מכנסיים אחו.

הבן של רז ווינברג מוסר דיעו...

מתי נקלעת לראשונה בביתך בחייל?

כבר ביום הראשון או שני נודע לי שצה"ל הגיע לאירמון בקערה. במבואות חדרקיים של ביירות. זה היה הישג מרשים ומפתיע. נסעתי לבקעה במבוצת, שנוהרג ללא שמשות אחרי שחבית התפוצה. וראיתי את הנגשים והחשקים של צה"ל. עומדים בשורה לירי הארטון. אחרתי שאני כתב הניו יורק טיימס וחששתי דוילי ישראל שמערב אנגליה. חיל צה"ל חשב באנגליה ושאול אם אני מבין את כתב הניו יורק טיימס בירושלים. חששתי שכן, ויותר מזה. אחרתי לי שהוא נמצא בביירות ועודו לי. חזיתי איתו, כשהתפרש אותו תאמר לי שהבן שלי, רז ווינברג, מוסר

טום פרידמן, הישראלי ינצחו חמד את הפלשתינים, אך אלה לא יתנו להם ליהנות מניצחונם

ר"ש. החייל חמד את הכתב כאורה בירושלים, ועכשיו הוא חוזר מילואים, כצוות טנק ישראלי בביירות. בספר שכתבתי על מלחמת לבנון על כיבוש ביירות. והבן שלי רז ווינברג מוסר דיעו.

האם המצור היה זה מצור מורו גרני-מלון. קומנדור וכלול ערב סלמון מערש ומשר צלח מהמלאי הגדול שהיה במרתמים ובמסדר חמד אפשר היה לשרד את אנשי הפלנגות שצור על משרד חיל הים ויתנו להבריה מוון. לאורחיה היה קשה אספקת חמים והחשמל נחת לא היה דלק. לא פירות טרשים. אני זוכר שפעם ברחוב ראיתי בורלל מלא איש ממתינים לשתיית פרה אחת. כדי לקחת נחת בשר כל-פלה חבת. לבשל ולאכל אותו במהירות לפני שיהיסקל. קרז היה נור ומוקש באותו קיץ.

הכרת את מנהיגי הפלשתינים במהרה שחודת אלה?

כמו שאר הכתבים, קיימתי קשר רצוף עם המנהיגים דרך רובי אצל מלבר ואת חילי. לי קשרים טובים במיוחד עם המנהיגות של הברקסית של גאיו וזואתה — אנשים מברקים, אנשי קשרים. עלי לבחור במנהיג הכי מרשים שחברתי — זה צדד'ה חיש'ה. שיש בו משחן איתנסי. זה לא אומר שאני מזרין את מעשיו. חזיתי חסינות מסוסיים. אני מרבה רק במבוצת של מנהיגות איתנסי. חזיתי איתני, בלי הוועסקל'ה והבולשיט'ה. גענוי הסרן של שיעור חזיתי

מינוי ביירות היה כמו פינוי פלשתיין בפעם השנייה

ישראל יצאה למלחמה כדי למחוק את הפלשתינים. האם יוצא מדיכוד שואה ניצחו במאבק?

לא. הם התחזקו ומנית, כמצור של קיץ 1982 על ביירות. במאבק זה הפלשתינים וכו לחשיפה בינלאומית בממדים שמעולם לא חלמו עליהם. הם קיבלו את הרגע שלהם על גמת ההיסטוריה — והפסידו את ההזדמנות, פוצצו את הרגע.

האם בורונג' למינוי ביירות עלידיי הלוחמים הפלשתינים?

כן. הם חשו שמינוי ביירות הוא סוף, של חידר הכי קרוב למדינה ולריבונות פלשתינית שהיו להם מעולם. הצעירים לא הכירו את פלשתינה, ואהבו את טעם הכוח והשלטון של הפלשתינים בביירות. עבורם מינוי ביירות היה כמו פינוי פלשתיין בפעם השנייה...

הלוחמים הפלשתינים עזבו. אתה נשארת עם האזרחים במערב ביירות. מה יהיה תחישתם?

הישראלים ינצחו תמיד

מה חלקיהם של טום פרידמן, כתב וותיק בלבנון ובמזרח התיכון?

יש לי ארבעה כלכלי יסוד לכיסוי עיתונאי של אירועי האינאר:

- אין בחורים טובים. ובחורים רעים. יש רק בחורים רעים ואזרחים.
- אסור לכתוב כותרת על הסכם הפסקת אש בלבנון. עד שהיא תופס — החסכם יתמוץץ.
- אל תפרסם חצורה שלא שמעת ישירות מפי המצור. חמוון אנשים. הסכימו לקבל את 242 בשמו של ערפאת או למנגנים עם ישראל בשמו של חוסיין.
- הישראלים ינצחו תמיד את הפלשתינים והפלשתינים לעולם לא יתנו לישראלים ליהנות מניצחונם. כל השאר הוא מרשנות לא חשובה.

הם היו מאי מבוהלים. הם הכירו היטב את מעללי הפלנגות. ואחרי שפורקו מנישקם — פחדו.

ואז בא הטבח בסאברה ושאחלה...

כן. הטבח התחיל בלילה שבין יום רביעי, 15.9.82, ליום חמישי, שמועות הגיעו אליי קרוב שיש בבורק. אמרו שהפלנגות נכנסו למחנות הפליטים. ריווחתי מדי לשגרירות, ארה"ב בביירות. הם ריווחו לשליח האמריקני המיוחד מוריס רייפר שהיה אז בישראל. רייפר ריווח לשוין וזה לאלון אמיר ורורי. כך הפכתי לחלק מהסיפור. וערת כאן נדחה שאעיד בפניה העיתון לא אישר לי לעשות זאת. אמרתי לוועדה שכן כה וכה כתבתי בעיתון כל מה שאני יודע. שמי מוזכר בעמוד 3 של הורח. בשבת שלאחר הטבח יצאתי לשאחלה. כבר באצטרין שמעון הסמוך ראיתי כוחות ישראלים מגינים על פלשתינים רבים שרוכבו שם. בשאחלה ראינו כוחות צבא ישראלים, עם חגור גזשם נערכים בשטח וקוראים לאזרחים לצאת מהמחנה לאצטרין כדי שיגנו עליהם. הסתבר שדורתי כשנודע לו על הטבח, הורה לכוחות צה"ל למנוע ככל האמצעים מהפלנגות לרצח פלשתינים.

כשנכנסו לשאחלה ראינו גשים ששורין נכדו וסרטינו בוקע, גברים שניצחו בדיים קשהות — כל תמונות הוועדה שפורסמו אז בחקשורת בכל העולם. היו כאלה שטענו שהפלנגות נכנסו כדי להחם באלימים טרוויסטים פלשתינים חמושים שעוד הסתחרו במחנות הפליטים. אני אומר שאם היו שם אלפים לוחמים כאלה — הם היו טובחים בפלנגות, ולא להיפרך הפלנגות הם שלוח של ספרים מחומשים חישם. גיבורים נגד גשים וילדים — וזה לא.

מעולם לא האשמת את שרון במלחמת לבנון

האם ישראל היתה את לקח לבנון?

לא. ראיתי את שני אצבעות מביירות. סרט טוב מאד, שגם מבא את הועות הבטיסות של ישראל בלבנון. בישראל מאמינים בלבנון היתה איין מטרות לפני פלישת צה"ל — ונשארו מטרות אחרי שצה"ל נסוג כאן מתעלמים מכך שהפלישה הישראלית קמה ללבנון להיות עדי יותר מטרות. ישראל פלטה ללבנון כדי ללחם בפלשתינים — ולא ידעה שהנוראים הומינו אותה להשתתף במאבק אחרון ונאש שלהם לשמור על שלטונם מול מחטיבה ישראל עשונה בלבנון את אותה טעות שעשתה אחר כך באיראן, ואשר להכין מרדף הישראלי חיים באוודת מצור ובידור במזרח התיכון. צמאים למגע עם כל מי שירצה להידיבר איתם. כאשר ג'ומאטיל בא ואמר, ג'ואא אני אורח איתכם נהגום ברית שלום יחד נכונב מחיש את ההיסטוריה. בתעלם מהשינוי הרטורגמי שהפך את השינוי לרוב בלבנון, נהעלם מהמאפיינת השינוי. ישראל באה לעזרתה. זה בדיוק מה שאמר אחד כך נורבנישר האיראני לישראלים. בואה נכונב מחיש את ההיסטוריה העצמי לי ולקבוצת המלחמים הקטנה שלי — ויהי נכחתי מרשן את השואה. כאילו אין מחטיבה שיעית באיראן — וישראל באה...

אם כן, מה היה תפקיד הפלשתינים במאבק בין הצדדים לשינויים במזרח?

עם ניסוי לבול את המצב הזה למחונם.

מדיכודי ואלא שאין הבדל גדול בין פלישתו של אייך שרון בלבנון לזו של שמעון פרס במדינות...

מעולם לא האשמת את שרון במלחמת לבנון. איש אחי לא עושה מלחמה. חמסיסות המטעות של כבין. שרון ורסול חזרו עמוק, ללב מלחמת העברית. ההיסטוריה של העבודה. על מלחמה מובחלת. עשרים קילומטר, איבדתי קילומטר — זה קשה קשה.

לליבה ולמשרי. אותו חלוטן להיסטוריה. מתחילת הפלשתיני וזדון פעל לראש של ישראל. זו היתה הסיבה למלחמת לבנון. זה חסו שיש על חושה הקניין הפלשתיני נשאר חלוי וגם האולוס להיסטוריה. ממנו נשארו

הפלשתינים נלחמו באומץ ושמו על מוראל גבוה כשהופצו עלידיי חיל האוויר הישראלי

הם היו שאתה יודע. האם חתימתו אליך פאל יודע — או פאל מצב העניינים טיימסיץ יכול קבד זה.

האם הלוחמים הפלשתינים נלחמו באומץ? האם היו מאורגנים ומשפיעים?

נשבעתי ונאשן הארגון היה לקוי מאד. כמה אזרחים, וגם כמה מספקים פלשתינים, כחוד מביירות. חרוב — לוחמים, מספקים, אזרחים — נשארו בביירות ובנו כיצורים כדי לעצור את האויב המתקרב. מרדף הראשון הפלשתינים נלחמו באומץ ושמו על מוראל גבוה כשהופצו על חיל האוויר מדרתי ויצאו עם מטולי ארטיגלי, ועידים נגד חשיון הסרן של מל, הם לא נכחו.

האם נלחמו המוסלמיות שלהם למחמה בזו?

עבר הפלשתינים מלחמת לבנון היתה מלחמת הערבים מפלשתיין נגד חזית פלשתינית — על ארמת לבנון. עבור הלוחמים הצעירים היתה זו מלחמה מוחמתית לא לקחו בפלשתיין 1948, המלחמה המוחמתית. כדי חסילות מסוסיים. אני מרבה רק במבוצת של מנהיגות איתנסי. חזיתי איתני, בלי הוועסקל'ה והבולשיט'ה. גענוי הסרן של שיעור חזיתי

1